



המשך הסידרה על חייה ואהבותיה של אלמנת-הקש

האורגיה מתחילה בחצות

מאת רחל המרחלת

נעלם יום אחד מן הארץ, והשאיר אחריו חוב עצום ואשה נאה מאוד.

לא הוצא נגדו צו עיכוב יציאה מן הארץ, אבל היתה סכנה מוחשית ביותר שהנושים יגישו נגדו תביעות משפטיות ואז הוא יאלץ לחזור ארצה, או לראות את עצמו מוכרז כעברייך מבוקש. בעיקר חשש מנושה אחד גדול. עם יתר בעליהחוב הקטנים היה יכול להסתדר בלי בעיות. כאמור, הוא השאיר אחריו אלמנת-קש נאה מאוד, שהייתה שיכה באורח-החיים שלה, שיחקה ברידג' וישבה בבתי קפה, הלכה להיכל התרבות — כאילו לא קרה מאומה. כל הזמן היה בעלה כותב לה ומטלפן אליה, ומאיץ בה להתקשר עם פרקליטו. אבל היא כתבה לו שהפרקליט אינו יכול לעשות דבר. שיסמוך עליה, היא כבר תמצא עורך-דין טוב ממנו. עברו שלושה חודשים, והבעל לא חזר ארצה. אבל אשתו לא ישבה בחיבוק יריים. היא באמת מצאה יועץ משפטי ממדרגה ראשונה, שהתמצא היטב בבעיות של חובות, ריבית, ערבויות ודברים כאלה. לפי עצתו היתה כותבת לבעלה מה לעשות. לצורך זה, כמוכח, היתה נאלצת לבלות יותר ויותר זמן בחברת עורך-הדין הזה. התחילו לראות אותם מבטים במעודני-לילה ובמסעדות, ואת הייעוץ המשפטי היו דוחים לשעות הקטנות של הלילה, בידרתה של אלמנת-הקש.

לבסוף נשא הייעוץ פרי, עורך-הדין הציע הסדר של פשי-רה נוחלמרי לבעל הנעדר. לא היה לו קשה לשכנע את הנושה הגדול להסכים לפשרה, כי הוא היה, בעצם, עורך-הדין של הנושה הזה. בקיצור, הפשרה הושגה, והבעל חזר כדי לחתום על ההסכם. הוא מצא את ביתו, את שרידיו עסקיו, את מכונתו — אבל לא את אשתו. היא עברה לגור בביתו של עורך-הדין המפורסם, שהתגרש בינתיים מאשתו, ועכשיו גב היא דורשת גט מבעלה.

יש לה נשק רציני: אין גט — אין פשרה.

מועדון הסרט הטוב



אני נשבעת שאני מכירה כמה נשים של ימאים, שהן נאמנות לחלוטין לבעלים המפליגים. כך שאני מבקשת לא לראות בסיפור הבא פגיעה בנשות הימאים. כמה מהן הן ידידותי הטובות ביותר.

לא זו שאני מתכוונת לספר עליה. היא ידידה של ידידה, ומדברת איתה כל היום בטלפון.

איפרופו טלפון. האשה הזאת — אשת הימאי — משת-משת במכשיר הזה כמו בכלי-משחת. היא משחיתה בו את נשמתם הרכה של גברים תמימים וישרים. היא מטלפנת לאיזה מיספר — בדרך כלל היא יודעת מי בעל המיספר, למרות שאין לה שום קשר איתו — ומתחילה שיחה. סתם ככה, כאילו הוא מישורו אחר. הגברים התמימים והישרים נופלים כמו זבובים אין דבר שמסקרן אותם יותר מאשר פליטט טלפוני. והיופיו הוא, שהם משכונעים שהם מתחילים איתה, לא להיפך.

בא היום בו נקבעת פגישה פנים-אל-פנים. מכיוון שיש לה פנים לא רעות בכלל, יש לפגישה הזאת תמיד המשך. היא מספרת מיד שיש לה בעל. לא כדי להזהיר, אלא כדי לזרז. כי היא מספרת באותה נשימה, שהבעל הוא קצין על סיפון אונייה ישראלית, וזו פוקדת את נמל-הבית פעם בשלושה שבועות בדיוק.

כאשר היא מחליטה שהגיע הזמן לגשת לעניין, היא מניחה את הגבר לביתה. מספרת לו שבעלה הביא ממסעותיו המון סליידס צבעוניים, וכמה סרטים אכזזיים, שנורא כדאי לראות אותם.

היא מרקנה שיקופיות יפות של נאפולי או משהו כזה, וכמה סרטים מן הסוג שמוכרים בכל נמל לתיירים. ואז, כשהאיש כבר חושב שעוד מעט היא תראה לו סרט של הקרן הקיימת, היא מראה לו את "הסרט".

היא הוכבתה של הסרט הזה, והוא עשוי ביד אמונה. אבל שום צנזור לא היה מאשר אותו להצגה בקולנוע. וראים רק אותה. הדגש הוא על המלה "רק". זאת אומרת, לא רואים בגדים או משהו כזה.

מה שקורה לאחר מכן ברור לגמרי, וזה נמשך בערך שבוע וחצי או שבועיים. אחריכך זה נפסק. כי חמישה-שישה ימים לפני שהבעל חוזר, היא מסטיקה עם המאהב התורן. זה מין שיגעון כזה.

כשהבעל מפליג מחדש, היא מחפשת לה מיספר חדש בספר הטלפונים, והצייד מתחדש. אומרים שהמאהבים שלה חושבים להתאגד, ולהתחבר מועדון של חובבי הסרט הטוב.

יש להן דברים משותפים



אני חושבת שזהו הסיפור הפנטסטי ביותר על אלמנות

היא אשה צעירה ומפורסמת. אילו היתה בוהימה של ממש בעיר שלה, אפשר היה לומר שהיא שייכת לבוהימה. באין בוהימה, יש מישחקים אטורים, נשפיות-חשק, אורגיות וכדומה. במעגל חברתי זה היא פחות או יותר המלכה. בעלה רחוק מאוד מכל הדברים האלה. הוא בעל מיקצוע הנדסי (שימו לב: לא אמרתי שהוא מהנדס), וכשהוא קורא לפעמים באיזה עיתון על דברים מן הסוג שהזכרתי, הוא לא מאמין שזה יכול לקרות באמת.

הוא יודע שיש לאשתו חברה של כמה זוגות, ושהיא לפעמים יוצאת לבלות עם החברה הזאת. לפעמים כמה מן הזוגות באים אפילו לבלות אצלו בבית. הריקודים שלהם אינם בדיוק לפי טעמו, כי הוא קצת מבוגר ושיין לאסכולה ישנה. אבל אשתו צעירה, והיא נהנית מזה, אז למה שלא ירקדו?

תפקידו, במיפעל הגדול והחינוני שבו הוא עובד, מחייב אותו לעבוד במישמרות. מדי כמה שבועות, עליו לעבוד במישמרת לילה. ואז הוא אומר לילה טוב לאשתו ונוסע לעבוד עד הבוקר. הוא יודע שזה לא הכי נעים לאשתו, אבל כאלה הם החיים. בייחוד שהסביר לה במפורש את סדרי העבודה שלו, לפני שהתחננו.

לפעמים, כדי שלא יהיה לה יותר מדי משעמם, הוא מציע לה שתזמין כמה מהחברים שלה לארוחת ערב, או לשתות איתו כוסית. כשהוא עוזב את הבית, הם ממשיכים לשבת ולפטפט.

בחצות משתנה התמונה. המסיבה האינטימית הופכת ל-אורגיה. כמה צילצולים בדלת, ואל החבורה הקטנה מצטרפים גברים ונשים צעירות, אשר ברור לגמרי כי כבר התי-חילו את הילוי הערב במקום אחר. בדרך כלל באחד את בארים של העיר. הם באים לדירה הזאת כדי להשלים את הבלוי.

הרוח החיה בחבורה זו הוא עורך-דין צעיר-יחסית, שכבר הספיק להתגרש יותר מפעם אחת. אף פעם אינו מופיע לבד. תמיד יש איתו איזה נערה — לעיתים קרובות תגלית חד-שה לגמרי. אבל הוא אורח למפות: הוא מביא איתו גם מתנה לבעלת-הבית. המתנה: בחור בלי בת-זוג, המעמיד מיד את עצמו לשורות של המארחת.

לא שזה חשוב כל-כך. כי גבר ואשה, הנחשבים בתחילת הערב לזוג, יכולים במרוצת הלילה להיפרד ולמצוא פרט-נרים חדשים. עיקר הבלוי הוא בריקודים, לצלילי ההייפיי-ולאור גורה בודדה, הדולקת בפרונזור המיטבת. החדרים כולם שרויים באפלה מוחלטת.

לכן גם אין איש יכול לראות ווג העובר מחדר-האורחים לאחד משני החדרים האחרים.

לפנות בוקר מסתלקים האורחים, והאשה שוכבת לישון, עייפה מאוד מן הלילה הארוך. גם הבעל חוזר לישון, עייף מאוד מן הלילה הארוך. יש רק הכדל אחד ביניהם: הוא סובל מייסורי-מצפון, על שהוא מניח אותה ועוזב אותה בדרך בלילות.

ייעוץ משפטי בלילות



מי שמתמצא היטב בחוגים הגבוהים של המיסחר בתל-אביב, יכול בוודאי לזהות את הדמויות של הסיפור הזה. כי הוא עשה די הרבה רעש לא מזמן. אבל גם הם יודעים רק את החלק הראשון, הגלוי, שלו. הם יודעים שהפעל

הקש בישראל. כאשר יתברר לכם, כי מעורבות בו גם חיפה וגם רחובות, בוודאי תבינו מה ייחודו.

הפרשה נרקמה על רקע אקדמאי: מדען אחד ברחובות ומדען אחד בחיפה. מה שהצליחו לבשל ביניהם זאת נוסחה חדשה של תורת היחסים. אינושטיין, כפי שתיכף תראו, יכול לקבל ציון "מספיק בקושי" במתימטיקה, בהשוואה אליהם.

למען הנוחיות אקרא לשני הגברים פרופסור א' ופרופ' סור ב', ואני מצהירה ומזהירה שכל דמיון בין שני ה-פרופסורים האלה לבין כל פרופסור אחר הוא מיקרי בהחלט. אני אפילו לא נשבעת שהם באמת היו פרופסורים. זה רק לשם נוחיות הסיפור. וכך זה קרה:

פרופסור א': "סונייה? שלום. אני רואה שבעלך מרצה ברחובות ביום חמישי הבא. בוודאי ישאר ללון כאן. מה דעתך שאני אקפוץ לחיפה?"

סונייה: "מצויין. צלצל אלי ברגע שתגיע. בשבע-וחצי טוב?"

אני שוב מצהירה ומזהירה: העובדות נכונות, אבל כל השמות וכמה מן הפרטים האישיים שזכרתי, כדי שלא תהיה אפשרות של זיהוי.

(באותו יום, שעה אחרת).

פרופסור ב': "דונייה? שלום. סידרתי לי הרצאה ברחובות ביום חמישי. את חושבת שתוכלו לבוא? נורא מתגעגע. כן, זה באמת לא נוח. אבל מה אפשר לעשות? תבואי איתי, אולי נספיק לחטוף כמה דקות לבד."

(באותו יום, שעה אחרת).

דונייה: "פרופסור ב'? יש לי בשורה משמחת. בעלי נוסע ביום חמישי. את חושבת שתוכלו לבוא? נורא מתגעגע. כן, מולד? כן, אחרי ההרצאה. תקצר, טוב?"

וככה זה נמשך, כשהפרופסורים שוקעים יותר ויותר בי עבודות-מחקר ובסימפוזיונים איש במוסד המדעי של הי-שני. זה מחיפה נסע פעם בשבוע לרחובות, וזה מרחובות נסע באותו יום לחיפה.

פעם נערך כינוס מדעי נורא חשוב — ודווקא בירושלים. אז גם פרופסור א' וגם פרופסור ב' נסעו לשם. הם גם לקחו את נשותיהם להשתתף במעמד החגיגי. השתיים, ש-הכירו זו את זו מהזמנויות אקדמאיות קודמות, החליפו חיבוקים והתחילו לספר אחת לשניה כמה קשה להיות אשתו של פרופסור. איזה מעמסה יש על הבעל המיסכן, הנמצא כל הזמן בנסיעות.

הן גילו שיש להן המון דברים משותפים. רק דבר אחד לא ניחשו, במיסגרת אותה שיחה: שיש להן גם גברים משותפים.